

Eindrapportage

- **Klacht:** Psychische nasleep van kanker
- **Behandelperiode:** 3 december 2005 t/m 20 november 2006
- **Cliënt:** In eindrapport wordt de cliënt i.v.m. privacy Pieta genoemd
- **Eerst Verantwoordelijke (EV'er):** Bep Veltman
- **Rapportage:** Marique van Bladel
- **Behandeld door:** Stichting Talita Koemi
- **Behandelmethode:** Magnetiseren, Reiki en gesprekken
- **Rapportage:** 2 december 2007

Eindrapportage: Psychische nasleep van kanker

Pieta is een vrouw van 49 jaar als ze zich aanmeldt bij de stichting. In maart 2005 is bij Pieta kanker geconstateerd. Haar eileiders en baarmoeder zijn verwijderd. Tevens is er een gezwel van 10 bij 15 cm verwijderd. Er waren geen uitzaaiingen. Daarna heeft Pieta 6 chemokuren gehad waarvan de laatste in augustus 2005 is geweest.

Lichamelijk voelt Pieta zich hersteld, maar op het moment dat zij zich bij de stichting aanmeld heeft zij het geestelijk erg zwaar. Vanuit haar fobische achtergrond heeft ze de neiging om overal dwangmatig mee om te gaan. Ze kan de balans niet vinden tussen "doen" en "niet doen". Ze loopt vast in haar schuldgevoelens en haar angsten om te falen.

In augustus 2006 wordt er opnieuw kanker geconstateerd. Er zitten twee gezwellen in haar buik waarvan er een al een doorsnede van 6 cm heeft. Na verder onderzoek blijkt dat er ook een plekje op een long en de lever zit. Pieta's buik is dan inmiddels erg pijnlijk en dik. Geestelijk is ze moe van alles. In deze periode is Pieta erg emotioneel. Ze heeft duidelijk behoefte om te praten en de tranen zitten erg hoog.

In september 2006 is Pieta weer geopereerd. Er zou eerst een kijkoperatie uitgevoerd worden. Als de gezwellen niet vergroeid zijn, zou men ze verwijderen, als dit wel zou blijken, volgt er geen operatie. Ondanks dat de gezwellen wel vergroeid aan haar blaas en darmen zitten, zijn ze weggehaald, is de blaas afgeschraapt en zijn de darmen los gesneden.

Verloop van de behandeling

In behandeling geweest van 03-12-2005 t/m 20-11-2006

In december 2005 meldt Pieta zich bij de stichting als ze geestelijk helemaal vast loopt. Door de chemokuren heeft ze lichamelijk een verminderde weerstand en is ze geestelijk overbelast.

De behandelingen zijn erop gericht om de weerstand te verhogen, zodat het lichaam zijn eigen wapens in kan zetten om evt. achtergebleven of losgeschoten kankercellen te bedwingen.

Verder proberen we geestelijke rust te creëren in de hoop dat er ruimte kan ontstaan in haar patronen waarmee ze alles onder controle probeert te houden. We proberen daarmee meer inzicht in haar schuldgevoelens en haar angsten om te falen te brengen. Daardoor kan er een geestelijke en lichamelijke ontspanning ontstaan, zodat ze zichzelf meer zou kunnen gaan accepteren zoals ze is.

Tijdens de behandelingen is er moeilijk contact te krijgen met Pieta. Ze houdt de boel erg onder controle. Ze vult steeds in wat ze moet voelen, wat ze moet ervaren en ze is er erg van overtuigd dat ze weer ziek zal worden. Het is erg belangrijk dat wij tijdens de gesprekken de regie niet uit handen geven. Daarom proberen we steeds haar uitspraken en motieven te ontkrachten. We zijn inmiddels overgestapt op een meer haptonomische benadering. Deze behandeling voeren we steeds net iets anders uit, zodat ze niet steeds kan invullen wat we doen en welke reactie van haar verwacht wordt. Dit brengt haar patroon van controle zodanig in de war, dat ze zich uiteindelijk steeds meer kan overgeven aan de behandelingen en meer kan gaan ontspannen.

In juli 2006 beginnen we met Pieta aan een afbouwschema. Het is zichtbaar dat ze anders omgaat met haar lichamelijke klachten en de angst voor kanker. Ze heeft meer zelfvertrouwen en het is duidelijk dat ze alleen nog voor bevestiging en aandacht komt. Half augustus komt Pieta gespannen en bedrukt binnen. Na een aantal dagen verhoging en pijn bij het plassen is ze naar de huisarts gegaan. Ze denkt zelf aan een blaasontsteking, maar dit blijkt niet zo te zijn. Ze heeft een afspraak voor volgende week in het ziekenhuis.

Het blijkt al gauw (24 augustus) dat Pieta weer uitzaaiingen heeft. Er zitten 2 gezwellen in haar onderbuik. Eén gezwel drukt op de blaas, vandaar het gevoel van blaasontsteking. We zijn na deze berichten haar twee maal per week een persoonlijke behandeling gaan geven, en twee maal daags een afstandsbehandeling om de spanningen af te voeren.

Hierna volgt een verwarrende periode voor Pieta. Ze vertelt veel en is erg emotioneel. We spreken over sterven en over euthanasie. Ze wil absoluut geen chemo meer, hier is ze de vorige keer zo ziek van geweest en dat wil ze niet meer meemaken.

Het wordt duidelijk dat Pieta niet lang meer te leven heeft.

Er volgt een periode waarin Pieta het komende sterven helemaal ontkent. Dit hoort bij het verwerkingsproces dat ze doormaakt. Ze weet wel wat er aan de hand is, maar wil dit nog niet accepteren. Ze hoopt op een wonder.

Begin oktober 2006 gaat ze naar Duitsland voor een intakegesprek in een oncologisch centrum voor mensen die uitbehandeld zijn. Er wordt gekeken of er nog iets voor haar gedaan kan worden. Ze heeft hier een tegenstrijdig gevoel over. Ze weet dat ze doodgaat, maar wil graag echt alles geprobeerd hebben om te overleven. Ze hoeft zich dan op het eind niets meer te verwijten.

Van al deze voornemens is weinig terecht gekomen, ze is wel naar Duitsland geweest en men gaf haar hier ook weinig hoop. Lichamelijk kon ze de reis al niet meer aan. Ze valt zichtbaar af. Pieta gebruikt nu morfinepleisters tegen de pijn en al snel helpen deze niet meer. Haar buik wordt steeds harder, de gezwellen voelt ze groter worden. Het vocht in haar benen hoopt zich steeds meer op en ze heeft hier duidelijk last van. Ze worstelt zichtbaar met zichzelf en de pijn. Ze heeft nu ook pijn op haar borst en de morfine wordt weer verhoogd. Door al het overgeven zijn haar ribben gekneusd, en tijdens zo'n aanval geven we haar wat tegendruk op haar onderrug zodat het niet zo pijnlijk is. Dat verlicht zichtbaar en direct.

In haar palliatieve (stervens-) fase vraagt en krijgt Pieta begeleiding van de C.P.B. (Complementaire Palliatieve Begeleidingsgroep). Iedere ochtend is er op haar verzoek iemand van de C.P.B. en die geeft haar ook een behandeling. Ze gaat zichtbaar achteruit, wordt suffig van de morfine en is zeer vermoeid. Ze geeft aan dat eigenlijk niets tegen de pijn helpt, ook niet de zepillen die ze nu gebruikt.

De laatste dagen krijgt Pieta een morfine pomp. Het lopen gaat niet meer, praten ook niet.

Ze blijft tot het laatst helder van geest.

Op maandag 20 november 2006 is Pieta thuis overleden.

Eindconclusie

Pieta is bijna een jaar bij ons onder behandeling geweest.

Ze kwam binnen met de geestelijke nasleep van kanker. We kwamen er snel achter dat ze de boel erg onder controle houdt en in eerste instantie in het contact niet te bereiken is. Nadat we over zijn gegaan op een meer haptonomische benadering, en deze steeds iets anders uitvoeren, komt er bij Pieta toch wat meer ontspanning. Ze wordt steeds opener en vertelt meer over hoe het werkelijk voor haar voelt. Haar emoties mogen er zijn. Ze is dankbaar voor onze behandelingen en aanwezigheid en laat ons weten dat wij op het juiste tijdstip in haar leven gekomen zijn. Ze staat steeds meer open voor de

behandelingen, zodat ze effectiever kunnen werken. Ze geeft na de behandelingen aan dat ze zich meer ontspannen, rustiger voelt. Nadat er voor de tweede keer kanker is geconstateerd praat Pieta opener over de ziekte, over doodgaan, ze gaat meer de confrontatie aan en loopt er niet voor weg. Hier is een wezenlijke verandering in gekomen. We denken zeer duidelijk iets te hebben kunnen betekenen voor Pieta, zowel voor pijnbestrijding als op het geestelijke gebied. De laatste maand was de pijn er continu, hierin hebben we voor haar zichtbaar verlichting in kunnen brengen, hoewel de behandelingen toen meer in het teken van acceptatie en berusting stonden. Als blijk van dank voor onze begeleiding heeft zij bij haar afscheidsdienst aan de nabestaanden in plaats van bloemen een donatie voor de stichting gevraagd. Haar motivatie hiervoor was om ook andere mensen deze begeleiding te kunnen bieden.